

Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ.

ΜΑΪΟΣ 1873.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Θ'.

ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑ ΥΙΩΝ ΠΡΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

Εἰς πενιχράν τινα καλύβην, κειμένην εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Sallanches παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Μαυροβουνίου, ἔζη γέρων τις ὀνομαζόμενος Βερνάρδος, ἔχων τρεῖς υἱούς. Πρωῖαν τινὰ δὲ γέρων ἔκειτο κληήρης, πάσχων ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ, καί, τοὺς ὀφθαλμούς ἔχων προσηλωμένους εἰς τὴν θύραν, περιέμενεν ἀνυπομόνως τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωάννου, ὅστις ἔλειπε πρὸς ζήτησιν ἱατροῦ.

Μετ' ὀλίγον βήματα ἵππου ἠκούσθησαν, καὶ πάραυτα ὁ ἱατρός εἰσῆλθε. Μετὰ μικρὰν ἔρευναν ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ καὶ τῆς γλώσσης τοῦ ἀσθενοῦς ὁ ἱατρός εἶπε, κτυπῶν ἑλαφρῶς τὸν ὦμόν του «Δὲν εἶνε τίποτε, φίλε μου, τίποτε» ἔκαμεν ὕμνος νεῦμα εἰς τοὺς τρεῖς υἱούς τοῦ γέροντος, οἵτινες ἴσταντο περίτῃς κληῖνης κεχηγόντες καὶ ἀνυπόμονοι νὰ πληροφορηθῶσι περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀγαπητοῦ των πατρός, καὶ οὕτως ἀπεσύρθησαν οὗτοι μετὰ τοῦ ἱατροῦ εἰς μίαν γωνίαν. Ὁ ἱατρός, σείσας τὴν κεφαλὴν, ἐψιθύρισε «κατέχεται τώρα ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ καί, ἅμα ελαττωθῆ, δεῖλει νὰ λάθῃ ὀλίγον κινῖνον.»

Τί εἶνε αὐτό, ἱατρέ; εἶπεν εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Βερνάρδου, ὀνομαζόμενος Γουλιέλμος.

—Κινῖνον, φίλε μου, εἶνε ἓν ἀκριβὸν φάρμακον, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἤμπορεῖς νὰ προμηθευθῆς εἰς Sallanches· τιμᾶται δὲ τρία φράγκα. Θὰ γράψω τὴν συνταγὴν. Γουλιέλμ, δύνασαι νὰ ἀναγινώσκῃς;

—Μάλιστα, ἱατρέ, ἀπεκρίθη οὗτος.

—Καὶ θὰ τὸν ἴδῃς, ὅταν τὸ λαμβάνῃς;

—Βεβαίως.

Ὅτε ὁ ἱατρός ἀνεχώρησεν, ὁ Γουλιέλμος, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἔδλεπον ἀλλήλους ἐν ἄρχῃ ἀμηχανία. Ὅλη ἡ χρηματικὴ ποσότης συνέκειτο ἔξ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος φράγκου, ἐνῶ τὸ φάρμακον ἦτο ἀνάγκη ἀμέσως νὰ ἀγορασθῆ.

—Ἀκούσατε, εἶπεν ὁ Πέτρος, τρίβων τὰς χεῖράς του· γνωρίζω μίαν μέθοδον, διὰ τῆς ὁποίας νὰ ἀπολάβω ἀπὸ τὸν ἀντικρὺ λόφον πρὶν τῆς νυκτὸς τρία, τέσσαρα ἢ πέντε φράγκα.

—Ἐκ τοῦ λόφου, εἶπεν ὁ Ἰωάννης ἔκθαμβος.

(ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ φυλ. Θ').

—Ἀνεκάλυφα μίαν φωλεάν ἀετῶν ἐντὸς χάσματος βράχου. Εἰς Sallanches εὐρίσκεται κύριός τις, ὅστις εὐχαρίστως ὀ ἀγοράσῃ τοὺς νεοσσούς· τίποτε δὲ δὲν μὲ κάμνει νὰ διστάζω εἰρή ὁ τρομερὸς κίνδυνος, εἰς ὃν θὰ ἔκτεθῶ ὅπως τοὺς συλλάβω, ἀλλὰ δὲν βλάπτει, ἀφοῦ ἀποβλέπει τὴν ζωὴν τοῦ πατρός μας. Σὰς ὑπόσχουμαι δὲ ὅτι θὰ τοὺς ἔχω εἰς δίστημα δύο ὥρων.

—Ἐγὼ θὰ τοὺς συλλάβω, εἶπεν ὁ Γουλιέλμος.

—Ὁχι! ὄχι! ἄφες με, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, εἶμαι ὁ νεώτερος, πρὸς δὲ καὶ ὁ εὐκινήτερος.

—Ἐγὼ πρέπει νὰ διακινδυνεύσω ὡς ἀνακαλύψας αὐτήν, ἐπανελάβην ὁ Πέτρος.

—Ἐλθετε, εἶπεν οὗτος ἄς διαλύσωμεν τὴν ὑπόθεσιν διὰ κληήρου. Γράψτε τρεῖς ἀριθμούς, Γουλιέλμ, ρίψε τοὺς εἰς τὸν πῖλόν μου, καὶ ὅστις σύρη τὸν ἀριθμὸν 1 θὰ καταβῆ εἰς τὸ χάσμα.

Ὁ Γουλιέλμος ἔκαυσε τὸ ἄκρον ἐνὸς ξύλου, ἔσχισε παλαιὸν τι χαρτίον εἰς τρία μέρη, ἔγραψεν ἐπ' αὐτῶν τοὺς ἀριθμούς 1, 2, 3, καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὸν πῖλόν του. Πόσον σφοδρῶς ἔπαλλον αἱ τρεῖς καρδίαι! Ὁ γέρων Βερνάρδος ἔκειτο ριγῶν ὑπὸ πυρετοῦ καὶ ἕκαστος τῶν υἱῶν του ἐπεθύμει νὰ κινδυνεύσῃ τὴν ἰδίαν του ζωὴν, διὰ νὰ σώσῃ τὴν τοῦ πατρός του.

Ὁ κληῖρος ἔπεσεν ἐπὶ τὸν Πέτρον, ὅστις ἀνεκάλυψε τὴν φωλεάν· οὗτος ἐναγκαλισθεὶς τὸν ἀσθενῆ εἶπε.

Δὲν θὰ ἀργήσωμεν, πάτερ! καὶ εἶνε περιττὸν νὰ ὑπάγωμεν ὀμοῦ.

—Τί μέλλετε νὰ κάμετε; εἶπεν ὁ γέρων, τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς.

—Θὰ σὰς εἴπωμεν ἅμα ἐπιστρέψωμεν!

Ὁ Γουλιέλμος ἔλαβεν ἐκ τοῦ τοίχου παλαιὸν τι ξίφος, τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν εἰς τὸν Βερνάρδον, ὅτε ὑπερέτει ὡς στρατιώτης· ὁ Ἰωάννης ἐζητεῖ χονδρὸν τι σχοινίον, τὸ ὁποῖον οἱ ὄρειοι μεταχειρίζονται διὰ νὰ κόπτωσι δένδρα, καὶ ὁ Πέτρος διηυθύνθη ἔμπροσθεν ξυλίνου σταυροῦ, ἰδρυμένου πλησίον τῆς καλύβης· ἐνταῦθα γονυπετήσας διὰ τινα λεπτὰ προσήχετο ἐνθέρμως. Μετ' ὀλίγον ἐξῆλθον ὄλοι ὀμοῦ, καὶ πάραυτα ἐπλησίασαν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ βράχου. Ὁ κίνδυνος ἐφάνετο μεγαλειότερος τῶρα ἕνεκα τῶν

ἀρπακτικῶν πτηνῶν, τῶν κατοικούντων τὴν ἀγρίαν ἐκείνην αἰετο-
σον, ἢ τὸ φοβερὸν βάραθρον, τοῦ ὁποίου τὸ βάθος ἦτο πλεόν τῶν
ἑκατὸν ποδῶν.

Ὁ Πέτρος, ὅστις ἔμελλε νὰ ἐκτελέσῃ ταύτην τὴν ἐπιχείρησιν,
ἦτον ὠραίος, ἀθλητικὸς καὶ νέος εἴκοσι δύο περίπου ἐτῶν τὴν
ἡλικίαν. Καταμετρήσας καλῶς μὲ τοὺς ὀφθαλμούς του τὸ διά-
στημα, τὸ ὅποιον ἔμελλε νὰ καταβῆ, ἔκραξεν.

— «Ἀδελφοί! ἡ ὥρα ἔφθασε, τὰ πάντα ἔτοιμά εἰσι, καὶ πά-
ραυτα σιωπῇ ἐπεκράτησε δι' ὀλίγας στιγμᾶς. Ἀσπασθεὶς τοὺς
ἀδελφούς του μὲ μεγάλην τρυφερότητα καὶ ὠχρὸς ὡς νεκρὸς
γενόμενος, εἶπεν, ἐὰν γείνω βορὰ τῶν ἀετῶν, εἴπατε εἰς τὸν ἀγα-
πητὸν μου πατέρα νὰ χαίρῃ μᾶλλον ἢ νὰ λυπῆται, ὡς ἀπολέσας
ἓνα υἱὸν διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀφροσύνην του.

Οἱ ἀδελφοὶ του περίλυποι ἔδρασαν τὸ σχοινίον περὶ τὴν ὀσφύ-
του καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν καταβιβάξωσι. Κρατῶν τὸ ξίφος διὰ τῆς
μίας χειρὸς ἐπλησίασεν ἀσφαλῶς εἰς τὴν γωνίαν, ἐνθα ἔκειτο ἡ
φωλεὰ. Αὕτη περιεῖχε τέσσαρα ἀετῖδια φαιῶ χρώματος· μεγάλη
ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ του, ἡ καρδία του ἔπαλλεν εἰς τὴν θέαν των,
ἀλλ' ἔτι περισσότερον διότι κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν οἱ γονεῖς τῶν νεο-
σῶν ἔλειπον. Ἦρπασε σταθερῶς τὴν φωλεὰν διὰ τῆς ἀριστερᾶς
του χειρὸς καὶ ἐκραύγαζε μετὰ χαρᾶς τοὺς ἀδελφούς του. «Τοὺς
ἔχω! σύρατέ με ἐπάνω!»

Ἦδη ἡ πρώτη ὀκλή ἐδόθη εἰς τὸ σχοινίον, ὅτε ὁ Πέτρος
ἤσθάνθη ἑαυτὸν προσβαλλόμενον ὑπὸ δύο πικρομέθων ἀετῶν,
τῶν ὁποίων αἱ μανιῶδεις κραυγαὶ ἐδείκνυον, ὅτι ἦσαν οἱ γονεῖς
τῶν νεοσῶν.

— Γενναίότης, ἀδελφέ! ἔκραζον οἱ ἀδελφοὶ του ἄνωθεν, ὑπε-
ρασπίσθητι! μὴ φοβῆσθαι.

Ὁ Πέτρος ἔθλιψε τὴν φωλεὰν εἰς τὸ στῆθος του καὶ διὰ τῆς
δεξιᾶς χειρὸς ἔπαλλε τὸ ξίφος πέριξ τῆς κεφαλῆς του. Τότε ἤρ-
χισε τρομερὸς ἀγών. Οἱ ἀετοὶ ὠρῦνοντο μανιωδῶς, οἱ νεοσσοὶ ἔκρα-
ζον φρικτῶς, ὁ Πέτρος ἐκραύγαζε γοερῶς καὶ ἔπαλλε τὸ ξίφος
του. Ἐτραυματίσεν τοὺς ἀετοὺς μὲ τὸ ξίφος, τὸ ὅποιον ἀπήνταζεν
ὡς πῦρ, καὶ ἐκτύπη τὸν βράχον, ἐξ οὗ ἀπέπολλοι σπινθηροὶ ἐξήρ-
χοντο.

Αἰφνης ἤσθάνθη τιναγμὸν εἰς τὸ σχοινίον. Ἀναβλέψας παρε-
τήρησεν ὅτι διαρκούσης τῆς πάλης ἔκοψε ὀλίγον τὸ σχοινίον, τὸ
ὅποιον τώρα ἦτον ἔτοιμον νὰ κοπῆ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Πέτρου ἐσπινθηροβόλουν· ἔμεινε διὰ μίαν
στιγμὴν ἀκίνητος· τρομερὸς φόβος τὸν κατέλαβε· ψυχρὸς ἰδρῶς
ἔρρεεν ἐκ τοῦ προσώπου καὶ ἀπελπισθεὶς ἤθελε νὰ ρίψῃ τὸ ξίφος
καὶ τὴν φωλεὰν καὶ νὰ τεθῆ εἰς τὴν διάκρισιν τῶν μανιωδῶν του
ἐχθρῶν.

Κατὰ ταύτην τὴν στιγμὴν εἰς ἐκ τῶν ἰαετῶν προσέβαλε μὲ τοὺς
δυναχᾶς του τὴν κεφαλὴν τοῦ δυστυχοῦς Πέτρου καὶ προσεπάθησε
νὰ καταξέσχισῃ τὴν κεφαλὴν του· ἀλλ' ὁ ἀνδρείος Πέτρος
ἠγωνίζετο γενναίως, ἐνθυμούμενος τὸν πατέρα του, καὶ, οὐ-
τως ἐνθαρρυνόμενος, μετὰ μίαν ὥραν φρικτοῦ ἀγῶνος ἐφέρθη
εἰς τὸ χεῖλος τοῦ βάραθρου ὁμοῦ μὲ τὴν λείαν του. Μεγίστη
χαρὰ ἀνέλαμψεν ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν δύο ἀδελφῶν· ἐνγγ-
αλισθῆσαν τὸν ἀδελφόν των, ὅστις ἔκειτο ὁ χαμαὶ σχεδὸν ἡμί-
κ-

νής, καὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς του ἄρθρον αἷμα ἔρρεεν, ἀλλὰ μετὰ
τινα λεπτὰ συνήλθε καὶ τὸ πρῶτον ἀντικείμενον, εἰς τὸ ὅποιον
ἠτένισε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἦσαν οἱ νεοσσοί.

Οἱ νεοσσοὶ οὗτοι ἦσαν ἐκ τῶν μᾶλλον σπανίων καὶ ἀξιολόγων.
Τὴν ἰδίαν ἡμέραν μετὰ μεσημβρίαν τοὺς ἐπώλησαν εἰς Sallanches
καὶ τοιουτοτρόπως ὁ γέρον Βερνάρδος ἔσχε τὸ τοσοῦτον ἄξιον
λόγου κινῖνον. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ σεβάσμιος οὗτος γέρον ἀνέ-
λαβε πρὸς μεγίστην τῶν υἱῶν του χαρὰν.

Η ΤΟΚΟΓΛΥΦΙΑ

κατὰ Κυπριακὴν γλῶσσαν.

Ὁ λαγὸς ἔς τ' ὄρος σὰν πεινάσῃ,
γυρεύει τίποτες νὰ φάγῃ
καὶ ὁ κνηγὸς γὰρ νὰ τὸν πιάσῃ
στήνει τὴν τσάκραν (1) καὶ ποῦ πάγει.

Βάλλει τὸν πᾶνω ἓναν κομματιν,
ψομί ξερὸν νὰ τοῦ γελιάσῃ,
τοῦ κακοροῖζικου ἔς τ' ἀμμάτιν
νάριτ νὰ φᾶ γὰρ νὰ τὸν πιάσῃ.

Κ' ἐκεῖνος κοτζούλα (2) ἔς τὴν ἄκραν,
ἤγγιζει τὰ χεῖλη του νὰ φάγῃ,
πιάνει τὸ πόδι του ἢ τσάκρα
καὶ ποῦ νὰ φάγῃ ποῦ νὰ πάγῃ.

Τὸτ' ἀρχινᾷ πῖον νὰ φωνάζῃ,
σὰν τὸ σκυλλῖν νὰ παουρίζῃ (3),
ἀμμά (4) κανεὶς δὲν τὸν ποσπάζει
ὁ κνηγὸς του πῖον τὸν οὔζει.

Ἔτσ' εἶνε κ' ἡ τοκογλυφία
ἐν' ὁ πολίτης τσακροστάτης
καὶ τσάκρα ἢ ὁμολογία
καὶ ὁ λαγὸς ἐν' ὁ χωράτης.

Ὀταν πεινάσῃ ὁ χωράτης,
πηγένει νὰ ροκωθῆ (5) νὰ φάγῃ.
Μυρίζεται τ' ὁ τσακροστάτης,
βγένει τὴν στράταν του ποῦ πάγει.

— ὦ! καὶ καλῶς ἦλθεν ὁ Γιάννης,
καιρὸν ἀπόχει νὰ σὲ δοῦμεν.

Ἔλα νὰ δοῦμεν εἰντα κάμνεις,
δὲν ἔρχεσαι νὰ σὲ θεωροῦμεν.

1) Παγίδα. (2) υἱός. (3) νὰ οὐδέται. (4) ὁμοῦ. (5) νὰ χρεωθῆ.

Εἶντα νὰ κάμω ὁ καῦμενος,
ἔτσι κ' ἐν ἴση (1) τυραγιοῦμαι
φτώχειαν πολλὴν ὁ καῦμενος,
— μοῦ κακοφαίνεται! λυποῦμαι!

Θέλεις ρεάλια (2) νὰ σοῦ δώσω;
— Θέλω, ἀφέντη, ἀμὰ πότε,
ναὐκολληθῶ νὰ σοῦ τὰ δώσω;
— Λιθὸν (3) τωρὰ, καλέ, κ' ὡς τότε!

Μακάρι νάχωμεν ὑγίαν,
Ἐγὼ αἰτίαν ἐν σοῦ βρισκω,
κάμνεις μου μὴν ὁμολογίαν
καὶ ὡς ποῦ θέλεις πομενίσκω.

Κι' ἔτσι μὲ τὰ γλυκιά του λόγια
καὶ μὲ τὰ γέλια του τὰ τόσα,
κιτίζει τ' ἀνόγη καὶ κατώγη,
φορεῖ τὸν σκούφης καὶ κοντόσια (4).

Γελᾷ τὸν ὄσον νὰ τοῦ βάλῃ
τὸν καῦμενον εἰς τὴν τσάκραν,
κ' ὕστερα ποῖον νὰ τοῦ τὴν βγάλῃ,
τὴν πέσαν τον μὲ τὴν ζοντάκραν (5).

Ἄμμ' ἂν τοῦ δώστ' διὰ χιλιάδες,
γενοῦν τοῦ χρόνου (6) κάμνουν πέντε
πῖον δὲν τοῦ ἀρητοῦν (7) παράδες
μῖτε σιτάρι μὲσ' σὸ σέντε (8).

Τοῦ κακοροῖζικου τοῦ Γιάννη,
σκῶνει τὸν τ' ἀπὸ τ' ἀλῶνιν,
κρηθάριν ρῶθιν κ' ὅτι κάμνει
οὔλα πῖον κάμνει τοῦ τα χιώνην (9).

Ἄφου πιαστῆ πῖον εἰς τὴν τσάκραν
καλὰ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ φάγῃ,
Τὸτ' ἀρχινᾷ τὸν ποῦ τὴν ἄκραν,
νὰ φάγῃ τέλια τὸ κνηγι.

Πρῶτα γυρεύει τὸν τὴν μούλαν (10),
ἀμμ' ἂν κοντζίσω (11) ὁ καῦμενος,
βράζει τῆς χάψης (12) τὴν πεζούλαν (13)
καὶ τίτσιρος (14) καὶ πεινασμένος.

Ἔστερα πᾶν τὰ χωραφάκια
πᾶν καὶ τὰ βοῦδρα κ' ἡ γαδάρα.

καμμὴν φορὰν καὶ τὰ σπητάκια,
πιάνει κ' ὁ Γιάννης τὴν στραβάρα.

ΤΗ: ΦΙΛΗ: ΜΟΥ.

ὦ! πόσον Σὲ ἠγάπησα. — Μικρόν, παιδίον ἐτι,
Ἐθαύμαζον τὰ κάλλη Σου, εἰς ρέμβην ἀφαιμένον,
Πῶς νὰ Σ' ἀρέσω τὸ πτωχὸν ἐξήττον ἐσκεμμένον,
Καὶ ἦσο Σὺ ἡ μόνη μου διηρηκῆς μελέτη.

Ποσάκις, ἐνῶ ἔστινον μακρὰν Σου μόνον, φίλη,
Καὶ τὴν ψυχὴν μου ἔθλιβε τὸ φάσμα τῆς ὀδύνης,
Σὲ εἶδον εἰς τὰ στήθη μου βάλαμον νὰ ἐγγύνης;
Ἀνάπνον μ' ἀγγετικά, μὲ μειδιῶντα χεῖλη;

Καὶ ὅταν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ βίου νεανίας
Ἀνέβην, καὶ τοὺς πόθους μου φεῖ! εἶδον ἐσθεσμένους...
Κ' ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦρανοῦ τοὺς ἐρρητιδωμένους
Νὰ λησιμονήσω ἔπασχον τὰς παιδικὰς μου μνείας,

Σὺ πάλιν ὡς παρήγορος θεὸς τις δὲν ἐφάνης;
Ἄεν μ' ἔτεινες τὰ χεῖλη Σου, ἐξ' ἔρωτος σφριγῶσα,
Καὶ δὲν μοὶ εἶπες Σ' ἀγαπῶ, ὡς πῶρ ἐρρωθίωσα;—
πλὴν φεῖ! κ' αὐτὸ ἦν ὄνειρον ἀπάτης, ψεύδους, πλάνης.

Τὸ πᾶν μ' ἀφῆρεσε σκληρὰ μοῖρα καὶ ἀπεισία,
Καὶ τί ἐξήτησα ἐγὼ; τί; μίαν φίλην μόνον,
Μικρὰν οἰκίαν εἰς τινα ἐσχατίαν δρυμῶνων
Καὶ γέρωθεν αὐτῆς λευκὰ καὶ μυρισμένη ἴα.

Ἦσαν τοσοῦτον φυσικοὶ οἱ ἐδικοὶ μου πόθοι
Τὴν ἡσυχίαν ἤθελον.— Ἐξήτησα τῆς μοίρας
Χρυσίον ἢ ἀδάμαντας ἢ ἔνδυμα πορφύρας;
Ἄλλὰ κανεὶς ἀπὸ αὐτοῦς, κανεὶς δὲν ἐπληρώθη.

Ἢ φύσις μάτην πέριξ μου προσμειδιᾷ, ματαιῶς
Εἶνε ἀνθρώπουτος ἡ γῆ.— Ἄεν δὲναμαι νὰ ζήσω,
Ἄφου μοὶ ἐπιβάλλεται σκληρῶς νὰ Σὲ μισήσω...
ὦ Μέρμηρα! τὸ μῆμα μου ἀνάσκαψον ταχέως.

Ἄεν εἶνε προτιμότερος, εἶπέ, τοιοῦτον βίου,
Ὅ ὕπνος ὁ ἀπέραντος τοῦ ζοφεροῦ μνημείου;... (1)
Ἐν Κύπρῳ Θ. Φ. Κ.

(1) Σ. Σ. Μετὰ οὐχὶ μικρὰν συζήτησιν, ἂν τὸ ποιημάτιον τοῦτο εἶνε
κατάλληλον ἢ μὴ πρὸς δημοσίευσιν, ἐνεκρίθη αὕτη, καθόσον ὁ ποιῆσας
οὐδ' αὐτῶς φαίνεται προσκρούων εἰς τὴν ἠθικὴν, ἀφροσύνην παιδιῶν εἰς
τὴν μίαν καὶ μόνην φίλην του, μὲν ἢ ἐσπῆθησε νὰ συμβιώσῃ
μακρὰν τῆς κοινότητος τῶν διπροσώπων ἀνθρώπων, ἀψυχῶν καὶ
γυριστῶν καὶ ἀδάμαντας καὶ πορφύρας, ἦτοι πᾶσαν τὴν τοῦ ἀπα-
τηλοῦ κόσμου ματαιότητα. Οἱ φέροντες τοὺς ὑπὸ τοσοῦτον εὐγενῶν
αἰσθημάτων ἐμφορομένους νέους εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν ν' ἀναφωνῶσι
τοῦς δύο τελευταίους στίχους τοῦ ποιητοῦ πράττουσι, νομιζόμενοι, ἐγγλημα.

(1) Ἰδοὺ ὁποῦ. (2) γρόσια. (3) πέρας. (4) τούτεστι τὸν κολακεῖται
(5) ὀδοντάγρα. (6) ἕως τὸ ἐπόμενον ἔτος. (7) περισσεύουν. (8) ἀποθήκη
(9) τοῦ τὰ παστρέβει ὀλοτελῶς. (10) ἡμίονον, (11) γογγύση. (12) φυλα-
κῆς. (13) αἰ' συνήθειαι κτιστὰ κλίμα τῶν φυλακῶν, (14) γυμνός.

ΛΥΣΕΙΣ (1).

ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ.

- ΞΒ'. "Αν(θ)ος—άνθος.
- ΞΓ'. Μαΐα—α—αίμα.
- ΞΔ'. Έχίωv—χιών.
- ΞΕ'. "Ιρις—τίγρις—ρίς.
- ΞΣΤ'. "Ο κάλαμος σπείρων επί του χάρτου τὰ γράμματα, ἀφ' ὧν πολλὰ καὶ καλὰ καὶ κακὰ φύονται.
- ΞΖ'. "Ηρα—άήρ.
- ΞΗ'. Κλίβανος—λίβανος.

(1) "Ο ἐν Γυθείῳ ἀξιότιμος φίλος τοῦ Μέντορος καὶ Πυθαγόρου κύριος Ν. Θ. Έξαρχάκος ἐπέστειλεν ἡμῖν ἅπασα σελίδν τὰς τῶν ἐν τῷ Ζ' φύλλῳ λύσεις· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐλάδομεν αὐτάς, ἐνῶ τὸ Η' ὑπῆρχεν ὑπὸ τὰ πειστήρια, δὲν ἐφάνησαν ὅπου ἔδει. Καταχωροῦμεν δὲ σήμερον, καθὼ ἐμμέτρους καὶ μὴ ἐκ τῶν συνήθως ἀποστελλομένων, τὰς ἐφεξῆς·

ΜΗ'. Αἰνίγματος — Αἰνιγματόδοξ.
 Τις ἄρα τῆς Παρίας τὴν νῆσον δὲν ἤξευρε
 Καὶ τίς τὸν βασιλέα τὸν πρῶτον τῆς Περσίας,
 τὸ ἦπαρ ἀφαιρῶν
 τῆς νήσου χωρὶς κόπον δὲν δύναται νὰ εὔρη;
 Ἄλλ' ἂν τις θέλῃ ἄλλον, οὐχὶ ἐκ τῆς Ἀσίας,
 ἀνακτα, συντηρῶν
 τὸ ἦπαρ εἰς τὴν θέσιν τῆς κεφαλῆς ἃς θέσθι
 Κ' ἐν μόνῳ εἰς τοῦτου τὴν θέσιν ἃς προσθέσθι.
 Εἴς ἄλλος τότε ἀναξ' ὅα γίνῃ τῆς Ἡπείρου,
 "Ὅστις πληγὴς κεράμῳ ἔπεσε τελευταίως
 Ἐὰν δὲ συμπληρῶν
 τὸ αἰνίγμα, καὶ ταύτην τὴν λέξιν μετ' ἐμπεύρου
 τρόπου εἰς δύο σχίσῃ, το τέλος ἀποροῦσθαι
 καὶ τὴν ἀρχὴν κρατῶν,
 ὅα ἴδη νὰ προκύψῃ φλογίζον τι καὶ καῖον.
 Ἄν σῆμα δε θελήσῃ τὰς δώσθι πάλιν νέον,
 τὴν λέξιν ταύτην ὅλην ὡς ἔχει ἃς κρατήσῃ
 ἀποῦ δ' ἐξοβελίσθι τὸ σύμφωνον ἐκεῖνο,
 ὃ ἔθηκεν ἀρτίως, ἃς ἀναγρῶματίσθι.
 Ἄν τὴν ἐγγίσις τότε, ἀνάγκη νὰ σὲ πλύνωv
 ΜΘ'.
 Τῆς λύσεως τὸν τοκοτὸν διὰ νὰ εὐκολύνωv,
 Ἐν τοῦ δευτέρου ὅμοιον ὡς κεφαλῆν ὅα τάξωv.
 Εἴς Μάμμος τότε ἀριστος κ' ἐξάρτος ὅα γίνωv
 Καὶ πῶς ἢ Ἄμμος νὰ γενῆ ὁ μῦμα ὅα σὰς διδάξωv.
 ΝΑ'.
 Ἐὰν τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου ἀποροῦσθαι
 Τὰ τρία πρῶτα γράμματα, φανὸν ὅ' ἀνακαλύψθαι
 ΝΒ'.
 Τὸ τέταρτον ἂν ἀποβάλωv
 Καὶ τ' ὅλον ἀναγρῶματίσθι,
 ὅα δυνῆθῶv, δὲν ἀμφιβάλωv.
 Ἐρως ὀδόντων νὰ ποιῆσωv,
 Ἐξηγῶν αὐτῷ πῶς ἢ κέδρος
 δύναται νὰ τραπῆ, εἰς κέρδος
 ΝΓ'.
 Ἀποῦ μετ' ὅσην εὐκολίαν
 ὃ Ἡρακλῆς ἔγινε κλεις,
 ὅα δοκιμάσθι δυσκολίαν
 νὰ γίνῃ ἄρα καὶ Ἄλῆς;
 Νομίζω ὅχι καὶ ἂν λῆς
 Πειρῶ ἀνευ ἀναβολῆς.
 ΝΔ'.
 Ἐντὸς τοῦ λιθάνιου τὸν Λίθωνον εὐρήσις,
 Καὶ παρ' αὐτῷ ὡς κέδρος ὅα ἴδῃς νὰ προκύπτῃ
 ὃ Αἰνίος κ' ἐντὸς τοῦ μηδῶδης ἀπορήσις,
 Τὸν Αἴνιον ἐὰν εὐρῆς εἴς αἰφνης, ὡς ἐν κρύπτῃ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ.

- ΚΑ'. Οἱ ζητούμενοι ἀριθμοὶ εἰσιν οἱ 29 καὶ 19.
- ΚΒ'. Οἱ ζητούμενοι ἀριθμοὶ εἰσιν οἱ 6 καὶ 2.

ΛΟΓΟΓΡΙΦΩΝ.

- 51. Νεάνιδες, προσέχετε καὶ μὴ ἀπατάσθε. Ὑπὸ τὰ φακινάκια σήμερον κρύπτεται ψυχὴ δολίου νέου, προσπαθοῦντος νὰ σὰς ἀποπλανήσῃ. Προσέξτε νὰ μὴ ἀπολέσητε τὸ τιμαλφέστερον τῶν ὄσων ἔχητε ἐν τῷ βίῳ, διότι τότε κάλλιον νὰ μὴ ὑπάρχητε.
- 52. Καὶ ἡ γυνὴ ἂν ἔχη πολλὰς ἀμφοτέλους καὶ ὁ ἀνὴρ ἂν ἔχη πλοῦτη ἀπειρα, πάλιν δὲν πρέπει νὰ μένωσιν ἀργοί, διότι ἡ ἀργία ὁδηγεῖ εἰς τὴν κακίαν.
- 53. Τί τὸν νεκρὸν ὁ κωκυτὸς δνίνησι;
- 54. Μὴ ἐπιχίρει ἐπὶ χρήμασιν ἀδίκους.
- 55. Λάλει ἂ δεῖ καὶ ὅτε δεῖ καὶ ὑπὲρ ὧν δεῖ καὶ οὐκ ἀκούσεις ἂ μὴ δεῖ.
- 56. "Ὁ σὺ μισεῖς ἑτέρῳ μὴ ποιῆς.
- 57. Φιλῶν ἂ μὴ δεῖ οὐ φιλήσεις ἂ δεῖ.
- 58. Ἡ πλεονεξία εἰδωλολατρεία ἐστί.
- 59. Διπλοῦν ἐρῶσιν οἱ μανθάνοντες γράμματα.
- 60. Γηράσκω ἂει πολλὰ διδασκόμενος.

ΝΣΤ'.

Κόσμον λοιπὸν ὀλόκληρον ἐντὸς σου περιέχεις.
 Ἄνδρόνικε, τὴν Σίκκινον, τὴν Ἄνδρον καὶ τὸ Ρίον
 τὸν Δίον καὶ τὸν Νάρισσον καὶ τὸν Νικίαν ἔχεις
 σ' τὰ σπλάγγνα σου, τὸν Δαναὸν ἀκόμη καὶ κορίον
 ροιάν καὶ νάννον καὶ αὐτὴν τὴν πρόουσειν δια; (1)
 "Ὡ! εἶνε τοῦτο πιστευτὸν, δὲν εἶνε παιδία
 εἶν' ἀληθῆς καὶ μάλιστα ὅλον δὲν ἐξηγητήθη
 το ἔνδον σου, κ' ἐντὸς αὐτοῦ ἴδου καὶ ἄλλα πλήθη.
 Ἡ νῆσος Ρόδος [2] μετ' ὀδῶν [3] μίαν καὶ ἕνα οἶκον [4]
 Κ' ὁ Κρόνος [5] μετ' ἕνα Κριόν [6] κ' ἕνα
 κοῖτον [8].
 ρίς μία καὶ ἐγγὺς αὐτῆς εἴς κρόνος [10] καὶ ἐν ροδῶν, [11]
 κ' ἐκεῖ πλησίον ὄνος [12].
 Ἴδου παρουσιάζεται σ' τὸ στόμα φέρων σκάρδον. [13].
 Ἐνῶ σελὸν συγχρόνως
 Μετ' κρόνος [14] ἐμφανίζεται γιγαντιαῖος δράκος, [15]
 ἀπὸ τοῦ σώμα σου κρατῶν σ' τὰς χεῖρας του ἐν ράκος [16],
 καὶ ἀναβάνων ὄρος [17].
 "Ὡ παῦδ πλέον ἴνα μὴ μάς καταλάβῃ κέρως [18].

- 1] ἐλημονήθη Σίνις ὁ πτυοκάμπτης
- 2] τὰ 4. 5. 3. 9. καὶ 10 — 3]. τὰ 5. 3. καὶ 10. — 4]. τὰ 5. 7. 8. 9 καὶ 10
- 5] τὰ 8. 4. 5. 6. 9. καὶ 10. — 6]. τὰ 8. 4. 7. 9. καὶ 10 — 7]. τὰ 7. 4. 7. καὶ 10.
- 8] τὰ 8. 4. 7. 8. 9. καὶ 10 — 9]. τὰ 4. 7. 10. — 10]. τὰ 8. 4. 7. 6. 9. καὶ 10.
- 11] τὰ 4. 5. 3. 9. καὶ 6. 42]. τὰ 9. 6. 5. καὶ 10. — 13]. τὰ 10. 8. 5. 4. 3. 9. 6.
- 14] τὰ 8. 4. 1. 6. 5. καὶ 10 — 15]. τὰ 3. 4. 4. 8. 9 10 — 16]. τὰ 4. 1. 8. 9 καὶ 10.
- 17] τὰ 9. 4. 5. καὶ 10. — 18]. τὰ 8. 9. 4. 5. καὶ 10.

ΝΖ'.
 Ἴριν καὶ βοῦν μετ' ἑγὼν πολλὴν ἐδν συζεύξωv,
 τῆς λύσεως τὸ γέρας μ' εὐχόμεν ὅα δρέψωv.
 ΝΗ'.
 Ἄν τον πόδα τῆς Ἡρας κεφαλὴν καταστήσωv,
 ὁ ἀήρ ὅα φυσήσῃ κ' εὐχρῶς ὅα σὲ λύσωv.

ΛΕΞΙΓΡΙΦΩΝ.

18.
 Ὡ Παρ
 ἄ Λας
 Ἄαρὼν
 ἄ Τυγία
 ὠ Ως
 ἄ Νας

19.
 Ἄ Ζεῦς
 ὀ Ηρα
 Κό Νων
 τα Ως
 Μί Νως

20.
 Α Λ Σ
 Ι Ο Α
 Ν Γ Ρ
 Ι Ο Ο
 Π Α Ι Γ Ν Ι Α
 Α Ρ Μ
 Θ Ι Α
 Υ Φ Α
 Π Ο Τ
 Ι Α

21.
 γ α λ α
 α ν η ρ
 λ η θ η
 α ρ η ς

22.
 μ η ν
 η ρ ω
 ν ω ε

23.
 γ η ν
 η δ υ
 ν υ ξ

24.

Πρί Αμος
 Σεμί Ραμης
 Ξάνθ Ιππος
 Ορέστης
 Τίτος
 Ἀγαθό κλης
 Κάτων
 Ἐλένη
 Ἰππόλυτος
 Ἐπιμηθεύς
 Χρηστος

25.

Δό Λων
 Αλκ Έτος
 Ηλο Υτων
 Αμφοικύων
 ἈγσΩπος
 Ἀρίστον
 Ἀννίβας
 Ὀνομα κλης

26.

ἄ Σ τήρ
 π ρ ὀ β α τ ο ν
 Π ε λ ο Π ἰ δ α ς
 Ἀ ὀ Φ ο ς
 Ὡ ὀ Ω ρ

27.

Λ ὀ σ ἰ Π ο ς
 Ἀ ρ ἰ σ τ ο φ ἄ ν η ς
 Σ ὀ Λ ω ν
 Ὀ δ Ὑ σ σ ε ὕ ς
 Κ ἰ Μ ω ν
 Κ ὀ Ν ω ν
 Θ ἑ μ ἰ ς
 Μ ἰ λ τ ἰ Α δ η ς

ΓΡΙΦΩΝ.

- 32. Ἡ ὑπομονὴ εἶνε ἡ κλεις τῆς χαρᾶς.
- 33. Προσῆκει τοῖς ἀθληταῖς τὸ σῶμα αἰε γυμνάζειν.
- 34. Πῦρ σιδήρου μὴ σκαλεύεις.
- 35. Μὴ φιλονεῖκει περὶ ὄνου σκιάς.
- 36. Φίλει τὴν πατρίδα, κἂν ἀδικὸς ἦ. Μὴ αἰσχρολόγει τοῦς φίλους
- 37. Θυμὸς ὀπλίξει χεῖρα.

ΛΥΤΑΙ.

ΣΜΥΡΝΗΣ.

- Ἄγαθοκλῆς Γ. Κωνσταντινίδης = 62 66 67 αἰνίγμ. 51 — 60 λογογρ. 35 γρίφ.
- Γ. Κ. Κομνηνός = 62 65 66 67 αἰνίγμ. 21 22 προβλ. 52 — 57 59 60 λογογρ. 33 35 καὶ τὸ 1/2 τοῦ 36 γρίφου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

- Ἰωάννης Δ. Μανώλης = 21 22 προβλ. 51 53 55 56 57 60 λογογρ. 22 23 λεξιγρ. 33 γρίφ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ.

- Α. Π. Αἰγερνός = 51 52 57 58 60 λογογρ. 33 35 γρίφ.
- Ν. Α. Σέψης = 21 προβλ. 51 52 57 58 60 λογογρ.
- Κ. Α. Σγουρός = 33 35 γρίφ.
- Α. Τελατινίδης = 62 63 65 67 αἰνίγμ. 21 προβλ. 51 — 57 60 λογογρ. 23 24 λεξιγρ. 35 37 γρίφ

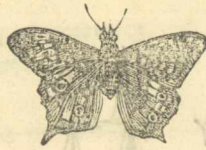
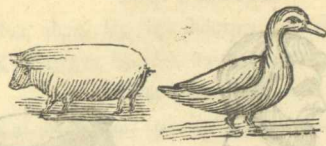
ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ.

ΞΘ'.

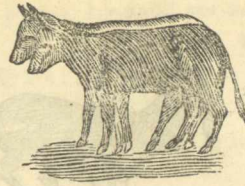
- Πολλὰς γέγονα καὶ μέγας εἰς τὸ κράτος τῆς Ἑλλάδος
 Ἦν ἐφάνην ἀπαλλάξας ἀπὸ φοβερόν τι τέρας,
 "Ὡς ὁ δῖος Ἡρακλῆς.
 Ἦρωσ εἶμαι τῆς ἡμέρας· εἰς τὸ ἄστρ τῆς Παλλάδος
 Κ' ἐπαγγέλλομαι νὰ φέρω εἰς αὐτὸ χρυσᾶς ἡμέρας,
 "Ὡς ὁ μέγας Περικλῆς.
 Τὸ κοινὸν πλὴν δὲν εἴξευρει ὅτι δύναμαι ν' ἀλλάξω
 "Ὡς ὁ χαμαιλέον χρῶμα καὶ μορφᾶς καὶ σημασίας
 Ἄντιθέτους νὰ δεγθῶ.
 Πῶς τὸ τρίτον μου τὸ γράμμα ὅταν θέλω νὰ πετάξω,
 Εἰς γνωστὴν ἐν τῷ Αἰγαίῳ, ὡς τις μάγος τῆς Περσίας,
 Νῆσον ὅα μεταβληθῶ.
 Πῶς ἐὰν αὐτὸ φυλάξω καὶ τὴν κεφαλὴν μου κόψω,
 Διαλύομαι καὶ ρέω, ἐπειδὴ ρευστὸν ὅα γίνω.
 "Ὅτι τέλος τὸν λαίμην

41

σφρ

Μυ. Ι. Πρωτόπαπα.

42

Μον
Τη Η

T

t

Άγαθοκλής Γ. Κωνσταντινίδης.

43

τ'

Όρος εν Θεσσαλία

	θε		θε	
θε	θε	πα	θε	θε
	θε		θε	
		θε		

	θε		θε	
θε	θε	πα	θε	θε
	θε		θε	
		θε		

	θε		θε	
θε	θε	πα	θε	θε
	θε		θε	
		θε		

Σ. Μ.